

РЕШЕНИЕ

№ 5480

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2168** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.197 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение №ПО-21/21.02.2022 година на директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх.№ С-220022-023-0000362/07.02.2022г.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на решението и на потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Иска се отмяна на решението и отмяна на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Претендира по същество, че няма обезпечителна нужда, тъй като на същата дата е разпоредено възстановяването на суми с Акт за прихващане или възстановяване на дружеството в 5 пъти по-висок размер. В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма]- [населено място], редовно призован, не изпраща представител, подадена е молба становище, с която по същество претендира основателност и разноси по списък.

Ответникът по жалбата- директор ТД на НАП--гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Н., която оспорва жалбата като неоснователна. Иска от съда да отхвърли жалбата, позовава се на съдебна практика по аналогични казуси – Решение № 3477/22.05.2017г. по дело 3491/2017г. на АССГ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и представените от жалбоподателя – по възражението му в жалбата, че с Акт за прихващане или

възстановяване № П-22221521184940-004-001/18.11.2021г. е постановено възстановяване на суми в размер общо на 256 020,60 лв. – лист 116 от делото, извлечение от банкова сметка на дружеството.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия от 04.02.2022г. на Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], определен е състава на ревизиращия екип, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди – и конкретно за установяване на отговорност по чл.177 ЗДДС за периода 03.2020г. до 06.2020г. с пряк доставчик [фирма]. На датата на заповедта, от ръководителя на ревизията е издадено мотивирано искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки и мотиви за издаването на постановление, като са изложени правни и фактически съображения както за установяване на размера на задълженията – в общ размер 116 881,30 лв. и лихви 19 750,00лв., общ размер на предполагаемите публични задължения - 136 631,30 лв. по данни за доставки и издадени фактури с предмет две вида трюфел. Изтъкнати са основания, касаещи установяването на задължението и отговорността на ревизираното лице за данъка по фактурите.

Въз основа на ЗВР и искането за налагане на ПОМ, публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. №С-220022-023-0000362/07.02.2022 година, с което по отношение на [фирма] са наложени следните предварителни обезпечения: запор върху налични и постъпващи суми по сметка, находяща се в [фирма] за сумата от 136 631,30 лв.

Срещу постановлението е подадена жалба от дата 14.02.2022г., приета за допустима и разгледана по същество с Решение № ПО-21/21.02.2022г. на директора на ТД на НАП. В решението по съществото на оспорването ответникът е приел, че :

-по връченото запорно съобщение от банката е получен отговор, че запорът е наложен и няма други запори.

-по направена справка от публичния изпълнител било установено, че дружеството притежава два автомобила, върху тях имало наложени запори във връзка с предходно ревизионно производство.

-ответникът се е позовал на наложени запори по сметка на дружеството в друга банка – А. Б. БЪЛГАРИЯ АД по друго образувано, на неприключило производство и, също по чл.177 ЗДДС и за сумата от 57 891,51 лв. , като във връзка с висящността към датата на решението на директора на производството по адм.д. 313/2022г. пред АССГ е прието, че наложените обезпечителни мерки не са отменени.

-от справка се установявало, че жалбоподателят нямал възникнали ликвидни и изискуеми публични задължения към бюджета, нямало искане за издаване на разрешение за неотложни плащания до публичния изпълнител.

По същество на оспорването ответникът е приел, че постановлението е издадено от компетентен орган – главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., съгласно правомощията му по чл.167 ДОПК и в предвидената по чл.196 от същия кодекс форма и задължителни реквизити.

Също е прието законосъобразност на основание издаването на постановлението в рамките на висящо ревизионно производство, въз основа на искане за предварително обезпечаване, с данни за ангажирането на отговорността по чл.177 ЗДДС за

неправомерно ползван данъчен кредит. Ответникът е изложил правни съображения за отговорността по чл.177 ЗДДС, също е приел, че публичният изпълнител в мотивите на постановлението е изследвал данните по искането за налагането на мерките, както и, че е извършил проверки на основание чл.12 ДОПК и се е запознал с данните в Агенцията по вписванията и в СДВР – КАТ. Също ответникът се е позовал на отговора на [фирма] – от него не се установявало наличните средства да са достатъчни за покриване на предполагаемия размер на публичните задължения, с подадената жалба дружеството не прилагало писмени доказателства за притежавани достатъчно активи, годни да обезпечат задължението му, нямало банкова гаранция. При тези данни, ответникът е приел, че законосъобразно и в съответствие с чл.121, ал.1-ал.3 ДОПК е издадено процесното постановление

Прието е също, че въпреки отсъствието на ликвидни и изискуеми публични задължения, то са налице множество писмени доказателства за възникнала обезпечителна нужда по смисъла на чл.121, ал.1 ДОПК, както и невъзможността тя да бъде обезпечена с друг способ, позовал се е и на идентичност на сумата по искането и постановлението. Изложени са правни съображения за характера на производството по чл.121, ал.1-ал.3 ДОПК.

По тези съображения, на основание чл.197, ал.1 ДОПК, директорът на ТД на НАП – С., е оставил жалбата на [фирма] без уважение като неоснователна.

За връчване на оспореното решение на дружеството е представено писмо от дата 22.02.2022г. – лист 66 от делото, но няма данни за получаването му. Жалбата до съда е от дата 28.02.2022г., подадена направо до съда.

За заеманата длъжност директор на дирекция от Н. Н., е представена заповедта за назначаване от дата 30.09.2021г. – лист 55 от делото.

Видно от данните по делото и от Търговския регистър, към датата на издаване на процесното постановление, [фирма] е със седалище в [населено място], на дата 07.03.2022г. е вписана промяна на седалището в [населено място].

Жалбоподателят основава възраженията си на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221522001737-004-002/04.02.2022г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП – С., с който е постановено възстановяване на [фирма] суми в размер общо на 609441,98лв. и сумата да бъде възстановена на дружеството в [фирма].

Към становището по делото представя Акт за прихващане или възстановяване № П-22221521118822-004-001/28.07.2021г. на ТД на НАП – С., Акт за прихващане или възстановяване № П-222215211184940-004-001/18.11.2021г. на ТД на НАП – С., с които е постановено възстановяване на [фирма] суми съответно в размер общо на 268260,61лв. и сумата да бъде възстановена на дружеството в ТБ А. Б. БЪЛГАРИЯ АД в размер общо на 256020,60лв. и сумата да бъде възстановена на дружеството в ТБ А. Б. БЪЛГАРИЯ АД. С решение от 09.12.2021г. на директора на ТД на НАП – С. е уважена жалба за бавност при възстановяването на сумата по А. от 18.11.2021г.

Видно от трите А., общо подлежащата на възстановяване сума от страна на ТД на НАП С. е в размер на 975 000 лева, като видно от извлеченията по банковите сметки, - лист и от данните по делото, тази сума не е била възстановена към датата на издаването им.

Със Заповед № Р-22221522000536-023-001/19.04.2022г. е спряно производството по извършване на ревизията, възложена със заповедта от 04.02.2022г. на [фирма].

По делото е приета справка за задълженията на [фирма] към 08.02.2022г. от която е видно, че същият няма публични задължения. От този факт жалбоподателят излага

довод, че няма задължение, за което да отговаря.

Видно от Решение № 297/28.05.2021г. на директора на Дирекция ОДОП – П. е отменен ревизионен акт от дата 24.02.2021г. за доставки към жалбоподателя от [фирма] за периода от 01.03.2020г. до 31.03.2020г. по 30 броя фактури. Идентично с Решение № 667/29.12.2021г. на директора на Дирекция ОДОП – П. е отменен ревизионен акт от дата 15.10.2021г. за доставки към жалбоподателя от [фирма] за периода от 01.06.2020г. до 30.06.2020г. по 30 броя фактури. Претендира се, че в тези решения е мотивирано, че е приета реалност на доставките между двете дружества.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата по делото е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.197, ал.2 ДОПК, от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата е основателна.

При проверката законосъобразността на решението, съдът следва да провери дали е издадено от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално правните и материално- правните разпоредби. Съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предписаната от закона форма, спазени са процесуалноправните разпоредби.

Решението е обаче е в нарушение на материалния закон.

Видно е, че със ЗВР е възложена ревизия на дружеството за определяне на отговорността му по чл.177 ЗДДС за данъчни периоди 01.03.2020г. – 31.03.2020г. и от 01.06.2020г. – 30.06.2020г. за доставки от [фирма], за задълженията на това дружество.

Доводът, че за същите периоди и по отношение на същия доставчик с Решение № 297/28.05.2021г. и Решение № 667/29.12.2021г. на директора на Дирекция ОДОП I П. доставките са признати за реални, е неотнормим към възлагане на ревизия за отговорността на получателя по доставките по чл.177 ЗДДС. Отговор на този въпрос е даден в мотивите на Тълкувателно решение № 6/15.04.2021г. по тълкувателно дело №6/2019г., ОСС на ВАС I и II колегия, а именно: „При ревизия на същото лице, образувана със заповед за възлагане на ревизия с обхват "отговорност по чл.177 ЗДДС, не се ревизират задължения за данъци. С нея се ангажира особен вид юридическа отговорност на задълженото лице, чието реализиране по своята същност не е данъчно облагане. Нормата на чл.177 ЗДДС е озаглавена "Отговорност на лицата в случаи на злоупотреби" и изпълнява обезпечително-гаранционна функция. Същата регламентира специфичен способ за елиминиране на причинените вреди на фиска от данъчна злоупотреба и се реализира по отношение на регистрирани по ЗДДС лица, които не са платци на ДДС, но за които при изпълнение на предвидените в закона сложни фактически състави е предвидено да носят отговорност за задължението на друго лице, което дължи, но не внася данък по облагаема доставка. За разлика от ревизията за задължения по ЗДДС, при ревизия по чл. 177 ЗДДС законодателят не регламентира обект на облагане, данъчна основа, данъчна ставка и данъчен период. Ангажирането на отговорността на получателя за дължимия и невнесен данък от друго лице е обвързано с конкретни облагаеми доставки, индивидуализирани чрез техните доставчици и издадените за тях фактури. Общото между тези доставки е ползването от получателя право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък, но отговорността на получателя не обхваща резултата за едномесечния данъчен период по ЗДДС, нито целия размер на

невнесено чуждо задължение, а се ограничава само до ползвания от него данъчен кредит. Само по себе си вече упражненото и признато право на приспадане на данъка от получателя не е пречка за ангажиране на отговорността му по чл.177 ЗДДС, а е една от изискуемите материално-правни предпоставки за реализирането ѝ.“

Следователно, доводът за недопустимост на обезпечението поради други ревизионни производства за същите периоди, в рамките на които е признато правото на припадане на данъка по същите фактури, е неоснователен. Обективните елементи на отговорността по чл.177 ЗДДС са дружеството, чиято солидарна отговорност се ангажира да е получател по облагаеми доставки по конкретни фактури, по които е упражнило правото на приспадане на данъка, дължимият данък не е внесен от доставчика. Законодателят в чл.177 ЗДДС формално не изисква да е образувано друго производство по отношение на доставчика с предмет на установяване, че данъкът по същите фактури не е внесен.

Видно от искането на ръководителя на ревизиращия екип, по отношение на доставчика е констатирано само, че [фирма] е възложена ревизия с обхват ДДС за период 01.12.2019г. – 30.04.2021г. при извършен анализ се установило, че негови доставчици са дружества с прекратена регистрация от НАП, също е констатирано, че жалбоподателят е ползвал данъчен кредит по фактури от този доставчик, данъчните периоди, в рамките на които е възложена ревизията – общо в размер на 116 881,30 лв., върху които в искането са изчислени лихви в размер на 19750,00лв., общо=

Действително, на л. 122 от делото е представена справка за задълженията към дата 08.02.2022г. на [фирма], от която е видно, че дружеството има задължения в размер на 11,93 лв., тоест несъответни на невнесено задължение за ДДС в размер на 116 881,30 лв. по фактурите към жалбоподателя.

Видно също от заповедта за спиране на процесното ревизионното производство срещу жалбоподателя - лист 121 от делото, спирането е постановено до приключване на друго контролно административно производство, а в мотивите е посочено, че ревизията на „Г. Ф. Е. е за установяване на отговорност по чл.177 ЗДДС за задължение на [фирма] в ревизионно производство на последното дружество с УИН Р-22221321007084, което касаело изхода на ревизията на „Г. Ф. Е. и не е приключило. Следователно, солидарната отговорност на „Г. Ф. Е. е ангажирана, съответно са наложени обезпечения за невнесени задължения, които всъщност все още не са установени и са в процес на установяване.

Видно е, че към датата на издаването на ЗВР, искането за налагане на обезпечения и следователно и процесното постановление, изискването по чл.177, ал.1 ЗДДС – данъкът да не е внесен, не се установява. Доводът на дружеството за това е изцяло основателен.

Несъществува следователно задължение – невнесен данък от доставчика, във връзка с чл.177, ал.1 ЗДДС, основание за определянето на конкретно задължение към датата на искането на „Г. Ф. Е., а сумата на данъка по фактурите, посочени в ЗВР, очевидно не е дължима.

Съгласно чл. 121, ал.2 ДОПК, за налагането на предварителните обезпечителни мерки се прилага чл.195 ДОПК. Последната разпоредба в ал.5 предвижда като основание за допустимост да се наложи обезпечение, когато данъчно-осигурителната сметка на лицето, от търговската му и счетоводната му документация или други данни, може да се направи извод, че лицето дължи данъци или задължителни осигурителни вноски. В казуса по делото няма данни, от които да може да се направи извод, че към датата на

издаване на процесното постановление „Г. Ф. Е. има солидарно задължение за невнесен ДДС от [фирма].

В мотивите на решението ответникът само е изложил правни съображения по чл.177 ЗДДС, без да анализира и вземе предвид, че всъщност обезпеченията се налагат без изискуемата предпоставка за солидарната отговорност – няма дори твърдение за невнесен данък от доставчика, като фактически невнесеният данък предстои евентуално да се установи в ревизионно производство на доставчика. Нормата на чл.177, ал.1 ЗДДС е императивна – изисква да има задължение на доставчика, което корелира с упражнено право на ДДС от солидарния длъжник.

Следователно, в нарушение на чл.121, ал.2 вр. чл.195, ал.5 ДОПК е издадено процесното постановление. Преценката за законосъобразност на постановлението на всички основания, е неправилна. Само при спазването на чл.195, ал.5 ДОПК законодателят допуска публичният изпълнител да наложи обезпечение. Допуснатото нарушение води до извод за отмяна на оспореното решение като незаконосъобразно, като заедно с него съдът следва да отмени и постановлението на публичния изпълнител, на основание чл.197, ал.4 ДОПК.

При този резултат, на жалбоподателя се дължат разноси, като жалбоподателят претендира такива по списък – 50 лв. за държавна такса, платена съгласно приложено по делото платежно нареждане. Воден от горното съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Решение №ПО-21/21.02.2022 г. на директора на ТД на НАП- С. и Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх.№ С-220022-023-0000362/07.02.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА ТД на НАП - С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноси по делото в размер на 50 лв. (петдесет лева).

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

СЪДИЯ: